

GRK, GRK

Da pride, da pride. Da pride, je sporočal
v klepetavih, vijugastih pismenkah.

Pričakovali so ga ves večer.

Pozno v noč so poslušali sence, ki so rasle

pod zvezdami in skrivnostno šušljale.

Tudi spopadale so se. Takrat so

hitro zginile zelo daleč in so postale zares nevidne.

Njihov šepet je ostal. Šepet je bil čisto blizu

in jih je zmerjal iz nočnih skrivališč.

Prišel je zelo pozno. Pod pasko je nosil lepenkasto

škatlo, katere ni maral odložiti.

Vprašali so o njej, pa je rekel, da je

to njegov tihi domek. Ko niso nič razumeli,

je smuknil v škatlo in precej planil

iz nje, premaskiran v glodavca.

Bil je gibčen kot strela. Švigal je med njimi.

Grk. Grk. Grk, je škripal.

Ko je mati zakričala, so videli,

da ji je pojedel uhlja. Tudi otroci

so tenko zavpili in se držali tam,

kjer so imeli prej nosove.

Komaj, komaj so ubranili žene in

njihovo lepoto nedotaknjeno.

In spet je stal med njimi s škatlo pod pasko

in se zelo prikupno poslavljaj.

Rekli so mu, naj še pride.

Potem so zamenjali zavese.

Nove so bile črne barve.

izza njih redkokdaj posijejo njihovi životi,

beli kot sveče. Skoraj prozorni.